Isaac Asimov
BUN GUST

1

Era cât se poate de clar pentru oricine că toate acestea nu s-ar fi întâmplat – familia nu ar fi fost făcută de ruşine şi lumea de pe Gammer nu ar fi fost şocată şi îngrozită – dacă Chawker cel Mic nu ar fi făcut Marele Tur.

Nu era propriu-zis ilegal să faci Marele Tur, dar, pe Gammer cel puţin, faptul respectiv nu era întru totul acceptat din punct de vedere social. Trebuie să recunoaştem că Chawker cel Bătrân fusese de la bun început împotrivă, dar mai apoi Doamna Chawker îi luase partea celui mic şi, uneori, nu te poţi pune cu mamele. Chawker cel Mic era al doilea copil al ei (amândoi băieţi, după cum se întâmplase să fie) şi, cum alţii nu mai putea să aibă, nu era de mirare că ţinea la el ca la ochii din cap.

Fiul ei cel mic vrusese să vadă Celelalte Lumi de pe Orbită şi promisese să nu stea mai mult de un an. Doamna jelise o vreme, lăsându-se pradă unei cumplite lâncezeli, apoi, în cele din urmă, se ştersese la ochi şi avusese o discuţie între patru ochi cu Chawker cel Bătrân – şi Chawker cel Mic plecase.

Acum se întorsese, exact după un an (era un tânăr care se ţinea întotdeauna de cuvânt; în plus, susţinerea financiară din partea Bătrânului ar fi încetat chiar dacă ar fi întârziat o singură zi), şi familia sărbătorea evenimentul.

Cel Bătrân îşi pusese o cămaşă nouă, neagră şi lucioasă, dar nu se abţinea să nu strâmbe în permanenţă din nas a neîncredere, şi nici nu catadicsea să întrebe oarece amănunte. Lumile Celelalte nu-l interesau – nu-l interesau *deloc* – cu felul lor primitiv de a mânca şi cu obiceiurile lor ciudate (care nu erau cu nimic mai bune decât cele ale pământenilor, despre care cei de pe Gammer nu aduceau *niciodată* vorba).

— Tenul ţi s-a pătat şi ţi s-a murdărit, Chawker cel Mic! a zis Cel

Bătrân strângând din buze. (Folosirea numelui întreg îi arăta nemulţumirea.)

Tânărul a râs şi pielea curată a feţei sale oarecum înguste s-a încreţit.

— M-am ferit cât am putut de soare, Bătrâne al meu, dar cei de pe Lumile Celelalte nu îngăduiau asta întotdeauna.

Doamna Chawker nu îngăduia nici ea să se afirme aşa ceva despre fiul său şi, prin urmare, i-a luat apărarea, cu căldură în glas:

— Dar nu s-a pătat deloc, Bătrâne! A căpătat doar o nuanţă mai caldă.

— De la Soare, a mormăit nemulţumit Cel Bătrân. Te pomeneşti că s-o fi ocupat să şi scurme prin mizeriile lor de-acolo.

— De lucrat pământul, asta n-am făcut-o, Bătrâne al meu. E o muncă grea. Din când în când, însă, am vizitat cuvele de ciuperci.

Chawker cel Mare, mai în vârstă decât Cel Mic cu trei ani, cu faţa mai lată, mai împlinit la trup, dar în rest semănându-i mult, oscila între invidia că fratele său mai tânăr văzuse Celelalte Lumi de pe Orbită şi repulsia pe care acest gând i-o provoca.

— Ai mâncat din Baza lor, Cel Mic? a întrebat el.

— A trebuit să mănânc ceva, a răspuns Chawker cel Mic. Bineînţeles, au fost şi pachetele dumitale, Doamnă a mea. O adevărată salvare… uneori.

— Presupun, a intervenit din nou Cel Bătrân, dezgustat, că Baza era de nemâncat pe acolo. Cine ştie ce mizerii colcăie în ea!

— Nu-i chiar aşa, Bătrâne al meu!

Chawker cel Mic a făcut o pauză, ca şi cum ar fi încercat să aleagă cuvintele, apoi a ridicat din umeri.

— Păi, cum să zic, păstrează trupul şi sufletul dimpreună. Ajungi să te obişnuieşti cu ea. Mai mult de-atât nu voi spune… Dar, Doamnă Bătrână a mea, sunt atât *de f*ericit că am ajuns acasă! Luminile sunt atât de calde şi de blânde!

— După câte văd, te-ai săturat de soare! a rânjit Cel Bătrân. *Ai ţinut însă morţiş* să te duci. În fine, bine ai revenit în Lumea Interioară, cu lumina şi căldura controlate de noi, ferită de strălucirea şi dogoarea soarelui! Bine ai revenit în pântecul omenirii, cum spune proverbul!

— Şi totuşi, sunt fericit că am plecat, a mai spus tânărul. Vă daţi seama, opt lumi diferite îţi oferă o perspectivă pe care altfel n-ai cum s-o dobândeşti…

— Şi pe care ar fi fost mai bine să n-o ai, l-a mustrat Cel Bătrân.

— Nu sunt chiar atât de sigur de asta, a răspuns Chawker cel Mic, şi pleoapa de sus de la ochiul drept i-a tremurat abia perceptibil când a privit spre Cel Mare. Acesta a strâns din buze, dar nu a rostit niciun cuvânt.

2

A fost un adevărat ospăţ. Toţi s-au văzut nevoiţi să recunoască asta, şi în cele din urmă chiar Chawker cel Mic, care fusese cel mai lacom la început, a fost primul care a împins farfuria la o parte. N-avea de ales; altminteri, Doamna i-ar fi adus probă după probă din ceea ce părea a fi o cămară fără fund.

— Doamnă a mea, a vorbit el, plin de afecţiune, limba îmi este obosită. Nu mai pot să gust nimic.

— Nu mai guşti? s-a arătat mirată Doamna. Ce aiureli mai sunt şi astea? La aşa ceva te pricepi la fel de bine ca însuşi Marele Bătrân. Când aveai şase ani, erai deja un Degustător; doar ne-ai dovedit-o de atâtea ori. Nu era condiment pe care să nu-l poţi detecta, la vârsta când nici măcar nu puteai să le pronunţi numele cum trebuie.

— Papilele gustative îşi pierd fineţea când nu sunt folosite, a spus Chawker cel Bătrân, posomorât. Plimbatul prin Lumile Celelalte poate să strice omul de tot…

— Serios? Atunci hai să vedem, s-a răţoit Doamna. Cel Mic al meu, spune-i Bătrânului tău cel plin de neîncredere ce ai mâncat!

— În ordinea în care le-ai servit? a întrebat Chawker cel Mic.

— Exact. Demonstrează-i că-ţi aduci aminte.

Chawker cel Mic a închis ochii şi s-a încruntat puţin.

— Nu se poate spune că-i un test cinstit, a murmurat el. M-am bucurat atât de mult de gusturi încât nu am stat să le analizez. În plus, a trecut atâta vreme…

— Vezi, Doamnă, vezi? a rânjit Cel Bătrân. Găseşte scuze ca să n-o facă!

— Dar o să încerc, a adăugat repede tânărul. În primul rând, materialul de bază pentru tot ce am îmbucat aici provine din cuvele de ciuperci ale Sectorului de Est, mai precis dintr-al treisprezecelea coridor dinlăuntrul lui, zic eu, doar dacă nu cumva s-au produs mari schimbări în lipsa mea.

— Nu s-a schimbat nimic, aşa că ai dreptate, a exclamat Doamna cu satisfacţie.

— Şi a costat o avere, a adăugat Cel Bătrân.

— S-a întors fiul risipitor, s-a băgat în vorbă şi Chawker cel Mare, adoptând un ton cam acru, şi trebuie să tăiem ciuperca a mai grasă, cum zice proverbul… Spune adaosurile, Cel Mic, cu condimente cu tot, dacă poţi!

— Păi, a început Chawker cel Mic, primul strat a fost multă Dimineaţă de Primăvară, cu Frunze Proaspete pe deasupra, şi un praf de Spara-Rămurea…

— Perfect adevărat! a exclamat din nou Doamna, zâmbind fericită.

Chawker cel Mic a continuat – ţinându-şi mereu ochii închişi, pentru a-şi aminti – să descrie lista de bucate, punându-şi la încercare cu deosebită plăcere memoria gustativă, răsfoind parcă pe îndelete aromele şi consistenţele probelor. A sărit peste cea de-a opta, dar apoi s-a întors la ea.

— Asta, a murmurat el, mă nedumereşte. Chawker cel Mare a rânjit.

— Nu ţi-ai dat seama deloc despre ce este vorba?

— Ba fireşte că mi-am dat seama. Intuiesc aproape în întregime compoziţia. A fost Miel Zburdalnic – nu Miel Săltăreţ. Zburdalnic, chiar dacă bătea un pic înspre Săltăreţ.

— Haide, nu încerca să faci lucrurile să pară mai complicate decât sunt, l-a întrerupt fratele cel mare. Asta e simplu. Ce-a mai fost?

— Izmă-Verde dreasă cu o vagă urmă de Izmă-Amară, precum şi un praf de Sânge-Spumos… Dar a mai fost ceva pe care nu reuşesc să-l recunosc.

— A fost bun? a întrebat Chawker cel Mare.

— Bun? Azi nu e ziua potrivită pentru a mă întreba aşa ceva.

Toate sunt bune, toate sunt gustoase. Chiar şi ceea ce nu pot să recunosc pare delicios. Se apropie de Gard-Viu-înflorit, dar e mai bun…

— Mai bun, zici? I-a bătut pe umăr Chawker cel Mare, încântat. E-al meu!

— Ce vrei să spui cu „al tău”? s-a mirat Chawker cel Mic.

— Fiul meu care-a stat acasă n-a pierdut vremea degeaba cât timp tu ai fost plecat! a intervenit Cel Bătrân cu emfază. A pus la punct un program de calculator care a proiectat trei, noi molecule aromatice biologic-compatibile, de un cert viitor. Însuşi Marele Bătrân Tomasz şi-a făcut loc pe limbă pentru una din creaţiile Celui Mare, chiar cea pe care tocmai ai gustat-o, Fiu Mic şi Umblăreţ, şi a apreciat-o foarte mult.

— De fapt, nu a zis nimic, Bătrâne al meu, l-a corectat Chawker cel Mare cu modestie.

— Expresia feţei lui nu avea nevoie de cuvinte, a intervenit Doamna.

— *Este* într-adevăr bun, a încuviinţat Chawker cel Mic, oarecum iritat că nu se mai afla în centrul discuţiei. O să concurezi pentru Premii?

— Poate, cine ştie… a mormăit Chawker cel Mare, străduindu-se să pară indiferent. În tot cazul, nu cu aceasta – am denumit-o Lumină Purpurie, că veni vorba – ci cu alta, bănuiesc, mai potrivită pentru concurs.

Chawker cel Mic a ridicat din sprâncene.

— M-am gândit că…

— Ce anume?

— Că sunt gata să-mi iau picioarele la spinare ca să-mi caut un loc de odihnă şi să nu mă mai gândesc la nimic. Haide, Doamna mea, mai dă-mi creaţia Fratelui cel Mare şi să vedem ce concluzii pot trage în privinţa structurii chimice a Luminii Purpurii…

3

Atmosfera de sărbătoare din casa Chawker s-a întins pe durata unei săptămâni. Chawker cel Bătrân era binecunoscut pe Gammer şi se părea că jumătate din locuitorii lumii trecuseră prin Sectorul lui, cu precădere pentru a-şi potoli curiozitatea, cu alte cuvinte, pentru a

vedea cu propriii lor ochi că Chawker cel Mic se întorsese nevătămat. Cei mai mulţi făcuseră remarci la adresa pielii lui, şi mai multe tinere femei întrebaseră dacă aveau voie să pună mâna pe obrazul lui, ca şi cum uşoara nuanţă de bronz ar fi fost un strat adăugat ulterior, ce putea fi simţit la pipăit.

Chawker cel Mic permisese să fie atins, arborând un aer de mărinimie satisfăcută, chiar dacă Doamna nu se arătase de acord cu aceste cereri obraznice.

Însuşi Marele Bătrân Tomasz coborâse din sferele sale cereşti şi apăruse în casa lor, la fel de dolofan pe cât şi-ar fi putut permite să fie orice locuitor al Gammerului şi nedând niciun semn că vârsta sau părul cărunt i-ar fi diminuat talentele cu care îl înzestrase natura. Era un Maestru Degustător cum poate că pe Gammer nu se mai întâlnise până atunci, în ciuda poveştilor despre Marele Bătrân Faldon, din urmă cu o jumătate de veac. Nu exista ceva care, o dată ajuns pe limba lui Tomasz, să nu-şi dezvăluie toate secretele în faţa lui.

Chawker cel Mic, care era departe de a fi socotit un ins modest atunci când se punea problema afirmării propriilor talente, nu se simţea ruşinat să recunoască faptul că toate calităţile sale înnăscute, laolaltă, nu atingeau nici pe departe valoarea experienţei ilustrului personaj.

Marele Bătrân, care de aproape douăzeci de ani prezida festivalul anual al Premiilor, graţie inegalabilei sale iscusinţe, s-a interesat în amănunt despre Celelalte Lumi pe care nu apucase să le viziteze niciodată, lucru absolut firesc, de altfel. Pe tot parcursul întâlnirii s-a arătat extrem de indulgent, ba chiar i-a zâmbit Doamnei Chawker, ca şi cum ar fi vrut s-o asigure de sprijinul lui.

— Nu-i cazul să vă neliniştiţi, Doamnă, a spus el. Tinerii din ziua de azi sunt foarte curioşi. Pe vremea mea, eram foarte mulţumiţi să avem grijă de cilindrul nostru de treabă, cum zice proverbul; între timp, însă, s-au schimbat multe, şi o groază de semeni de-ai noştri pleacă să facă Marele Tur, cum este denumit îndeobşte. Poate că-i mai bine. Cunoaşterea Celorlalte Lumi – frivole, arse de Soare, hulpave, lipsite de adevărate papile gustative care să le ofere bucurie – îl ajută pe om să-l aprecieze cum trebuie pe frăţiorul cel mare, cum zice

proverbul.

Marele Bătrân Tomasz era singurul gammerian pe care Chawker cel Mic îl auzise vreodată referindu-se la planeta lor ca la „frăţiorul cel mare", chiar dacă această poreclă era întâlnită destul de des pe videocasete. Gammer era cea de-a treia colonie înfiinţată pe orbita Lunii, în zilele de pionierat ale celui de-al douăzeci şi unulea secol, dar primele două, Alter şi Bayter, nu reuşiseră niciodată să devină viabile din punct de vedere ecologic. Chawker cel Mic şi-a început relatarea cu precauţie, dându-şi silinţa să nu facă vreo gafă.

— Cei din Lumile Celelalte n-au contenit a-mi spune cât de mult a însemnat experienţa lui Gammer pentru toate lumile înfiinţate după aceea. Toate au avut de învăţat, spuneau ei, de la Gammer.

Tomasz radia de satisfacţie.

— Cu siguranţă, cu siguranţă… Bine spus!

— Şi totuşi, Mare Bătrân, a continuat tânărul, cu extremă prudenţă, într-atât de mare este iubirea de sine ce-i bântuie pe oamenii acelor locuri, încât se găsesc unii care să considere că au luat-o înaintea lui Gammer.

Marele Bătrân Tomasz a pufnit pe nas (niciodată să nu respiri pe gură mai mult decât este nevoie, nu obosea el să-i sfătuiască pe ceilalţi, căci în caz contrar, limba Degustătorului devine mai puţin simţitoare) şi l-a fixat pe Chawker cu ochii săi adânci şi albaştri, care arătau şi mai albaştri datorită sprâncenelor albe ca neaua.

Conştient de faptul că înainta pe o gheaţă subţire şi că tatăl său se uita urât la el, Chawker cel Mic a adăugat cu voce joasă:

— În ceea ce priveşte lucrurile pe care ei le preţuiesc, m-aş încumeta să afirm că nu sunt eu cel mai avizat să le judec…

— Ca şi cum ne-ar interesa pe noi ce anume preţuiesc *ei!* Spune-mi, însă, în peregrinările tale ai dat peste vreo lume în care să se ştie mai multe despre chimia alimentară decât ştim noi?

— Nu! Cu siguranţă, nu, Mare Bătrân! Din observaţiile mele, reiese că nimeni nu se ocupă cu asta. Toţi se bizuie pe descoperirile noastre şi nu le e ruşine s-o recunoască pe faţă.

Marele Bătrân Tomasz a pufnit din nou nemulţumit:

— Se pot bizui pe noi pentru a afla efectele primare şi cele

secundare a o sută de mii de molecule, urmând ca în fiecare an să studiem, să definim şi să analizăm efectele a încă o mie. Se bizuie pe noi pentru a îmbunătăţi valorile dietetice ale elementelor chimice şi ale vitaminelor, până la ultimul amănunt. Dar mai ales, se bizuie pe noi pentru a revizui arta gustului, ducând-o până ia cea mai subtilă şi mai alambicată nuanţă finală. Am sau n-am dreptate, tinere?

— Toţi recunosc asta fără ezitare.

— Şi unde găseşti calculatoare mai demne de încredere şi mai complexe decât ale noastre?

— Pentru domeniul nostru, nicăieri.

— Şi cu ce Bază te-au servit? a întrebat venerabilul bărbat, adăugând apoi, cu un umor sarcastic: Sau se aşteptau ca un tânăr gammerian să înfulece ca sălbaticii?

— Nu, Mare Bătrân, aveau şi ei Bază. Pe toate lumile pe care le-am vizitat exista câte o Bază; cât despre cele pe care nu le-am vizitat, mi s-a spus că şi locuitorii de acolo aveau aşa ceva. Până şi pe lumea unde Baza era considerată ca fiind bună mai ales pentru clasele inferioare…

Tomasz s-a înroşit de furie.

— Idioţii! a bombănit el.

— Lumi diferite, obiceiuri diferite, s-a grăbit Chawker cel Mic să preîntâmpine un eventual scandal. Dar chiar şi acolo, Mare Bătrân, Baza avea succes atunci când era nevoie de ceva care să fie ieftin şi hrănitor. Iar Baza tot de la noi o iau. Cu toţii au o specie de ciupercă adusă de pe Gammer.

— Ce specie?

— A-5, a spus Chawker cel Mic, cu un aer oarecum spăsit. Este cea mai robustă, susţin ei, şi cea care necesită o cantitate mică de energie.

— Şi cea mai grosolană, a completat Tomasz cu satisfacţie. Şi ce compuşi aromatici folosesc?

— În principiu, folosesc foarte puţine adaosuri…

Tânărul a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a adăugat:

— Pe Kapper, într-un loc, am descoperit o aromă la modă printre băştinaşi, care… promitea. Dar calităţile ei nu erau dezvoltate

cum ar fi trebuit, iar când le-am oferit eşantioane din cele cu care mă înzestrase Doamna mea, au fost obligaţi să recunoască că, în comparaţie cu ale lor, erau precum este Gammer faţă de o pietricică de meteorit.

— Această întâmplare nu mi-ai povestit-o, a spus Doamna Chawker care, până atunci, nu se încumetase să intervină cu comentarii într-o conversaţie atât de importantă. Celor de pe Lumile Celelalte le-au plăcut specialităţile mele, nu-i aşa?

— Nu le-am dat de prea multe ori, a lămurit-o Cel Mic, zâmbind. Am fost prea egoist ca să mă lipsesc de ele, dar când am făcut-o, au ştiut să le aprecieze la adevărata lor valoare, Doamnă a mea.

4

Au trecut mai multe zile până când cei doi fraţi au reuşit să găsească o ocazie de a rămâne singuri.

— Nu ai fost deloc pe Kee? a întrebat Cel Mare pe un ton conspirativ.

— Ba da, a răspuns Chawker cel Mic, coborând vocea. Am stat, însă, doar vreo două zile. Preţurile erau prea mari…

— Nu mă îndoiesc că Celui Bătrân nu i-ar place să audă nici de astea două zile.

— Eu, unul, n-am de gând să-i spun. Dar tu?

— Termină cu întrebările prosteşti. Mai bine povesteşte-mi cum e acolo.

Chawker Cel Mic i-a istorisit cu jumătate de gură întâmplări de pe Kee, oferindu-i anumite detalii, cuprins de stânjeneală, şi a încheiat zicând:

— Treaba e, frate al meu Cel Mare, că lor nu li se pare un lucru greşit. Ei nici măcar nu se gândesc la asta. Din această cauză, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva, de fapt, nu există bine şi rău. Lucrurile cu care eşti deprins reprezintă binele, iar toate celelalte pe care nu le cunoşti sau de care nu vrei să ţii seama reprezintă răul.

— Încearcă să-i explici asta Celui Bătrân.

— Trebuie să recunoşti că tot ce gândeşte el e bine, iar deprinderile lui fac parte, în mod sigur, din aceeaşi categorie a binelui…

— Ce importanţă are ce recunosc eu sau nu? Cel Bătrân consideră că tot binele şi tot răul au fost puse pe hârtie de către întemeietorii Gammerului şi că totul se află într-o carte din care nu există decât un singur exemplar, aflat în posesia noastră, şi că, drept urmare, toate Lumile Celelalte vor greşi de-a pururi… Metaforic vorbind, desigur.

— Şi eu cred la fel, Cel Mare… metaforic vorbind. Totuşi, am fost teribil de tulburat când am constatat cât de calm privesc lucrurile cei din Celelalte Lumi. Am putut chiar… să-i văd înfulecând.

Un spasm de dezgust a brăzdat faţa Celui Mare.

— Ca animalele, vrei să spui?

— Problema e că nu arătau a animale, atunci când mâncau.

— I-ai privit cum omorau şi disecau acea… acea…

— Nicidecum, s-a grăbit Cel Mic să-l liniştească. I-am văzut doar când era totul gata. Mâncarea lor arăta ca nişte feluri de Bază şi mirosea în acelaşi chip ca nişte feluri de Bază. Îmi imaginez că avea gust de…

Chawker cel Mare s-a strâmbat, şi chipul său a căpătat o expresie de scârbă totală, ceea ce l-a îndemnat pe Cel Mic să se apere:

— Dar, la începuturile istoriei, a fost înfulecatul, ştii doar… Pe Pământ, vreau să zic. Şi ar fi posibil ca atunci când Baza a fost pentru prima dată făurită pe Gammer, să fi fost concepută în aşa fel încât să imite gustul hranei primitive.

— Prefer să nu-mi închipui aşa ceva, a mârâit Chawker cel Mare.

— Preferinţele tale nu contează!

— Înţelege că nu-mi pasă ce înfulecă ei. Dacă ar avea vreodată şansa să mănânce Bază adevărată – nu specia A-5, ci ciuperca grasă, cum zice proverbul – şi dacă ar avea adaosuri sofisticate, iar nu cine ştie ce gunoi primitiv, sunt sigur că ar începe să deprindă şi ei arta gustului şi nu s-ar mai gândi niciodată să se îndoape în mod sălbatic. Dacă ar putea să mănânce ce am conceput *eu,* şi tot ce voi concepe de acum încolo…

— Chiar ai intenţia de a concura pentru Premiu? I-a întrebat Cel Mic.

Chawker cel Mare a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a

răspuns:

— Cred că da, frate al meu. Voi participa la concurs, chiar dacă nu voi câştiga, şi până la urmă tot voi izbândi. Programul pe care l-am făcut e diferit…

Pe măsură ce vorbea, Chawker cel Mare se entuziasma.

— Nu seamănă cu niciun program de calculator pe care să-l fi văzut sau despre care să fi auzit vorbindu-se vreodată; în plus, ţine cont că funcţionează. Totul este să…

Dintr-odată, însă, fratele cel mare s-a ridicat de pe scaun şi şi-a întrerupt discursul, cu un aer stânjenit:

— Sper că nu te superi că *nu* o să-ţi vorbesc despre el… Nu i-am povestit nimănui.

Chawker cel Mic a ridicat din umeri.

— Ar fi o prostie să povesteşti cuiva. Dacă într-adevăr ai un program bun, poţi să devii bogat şi celebru, ştii foarte bine. Uită-te la Marele Bătrân Tomasz. Cred că au trecut treizeci şi cinci de ani de când a inventat Cântecul Coridorului, şi încă nu i-a publicat formula.

— Da, dar se cam bănuie cum a ajuns la el. Şi, după părerea mea, nici măcar nu e atât de…

Zicând aceasta, Chawker cel Mare a clătinat îndoielnic din cap, preferând să nu adauge ceva care să miroasă a lez-majestate.

— Motivul pentru care te-am întrebat dacă ai de gând să concurezi pentru Premiu… a continuat Chawker cel Mic.

— Da?

— …Este că mă cam gândeam să particip şi eu…

— Tu? Dar abia ai împlinit vârsta!

— Am douăzeci şi doi de ani. Te-ar supăra această posibilitate?

— Nu ai suficiente cunoştinţe, Fratele meu cel Mic. Ai lucrat vreodată la un calculator?

— Ce importanţă are? Calculatorul nu-i soluţia.

— Serios? Dar care e?

— Papilele gustative.

— Veşnica ia-şi-gustă-pe-papilă-şi-mai-încearcă-o-dată. Ştim cu toţi poezia asta şi pot şi eu să sar peste axa zero dintr-odată, cum zice proverbul.

— Dar eu vorbesc serios, Cel Mare! Calculatorul nu-i decât punctul de plecare. Până la urmă, toate ajung pe limbă, indiferent de unde pleci.

— Şi bineînţeles că un Maestru Degustător precum flăcăul nostru Cel Mic poate face totul…

Chawker cel Mic nu era suficient de bronzat ca să nu se remarce faptul că se înroşise la faţă.

— Poate că nu Maestru Degustător, dar în orice caz Degustător, şi tu ştii asta! a mârâit el. Chestia este că, fiind plecat de acasă timp de un an, am ajuns să apreciez o Bază bună şi să-mi dau seama ce se poate face cu ea. Am învăţat destul… Uite cum stau lucrurile, Cel Mare: limba este tot ceea ce am, şi aş vrea să redobândesc banii pe care Cel Bătrân şi cu Doamna i-au cheltuit cu mine. Ai ceva de obiectat dacă mă înscriu şi eu? Ţi-e frică de concurenţă?

Chawker cel Mare a adoptat o atitudine distantă, uşor disprețuitoare. Era mai înalt şi mai solid decât fratele său şi nu avea un aer prietenos.

— Nu mi-e frică de niciun fel de concurenţă. Dacă vrei să te înscrii, treaba ta, Copil cel Mic! Dar să nu vii apoi la mine să te vaiţi, când vei fi făcut de ruşine. Şi îţi spun ceva, Celui Bătrân n-o să-i placă să ajungi ca aluatul fără gust, cum zice proverbul.

— Nimeni nu-i obligat să câştige de la bun început. Chiar dacă nu obţin premiul cel mare, până la urmă tot voi izbândi, cum zice proverbul *tău.*

Rostind aceste cuvinte, Cel Mic s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Simţea că avea un chef nebun să se certe cu cineva.

5

Între – un târziu, lucrurile au intrat din nou în normal. Toţi cunoscuţii păreau să se fi săturat de poveştile despre Lumile Celelalte. Chawker cel Mic descrisese pentru a cincizecea oară animalele pe care le întâlnise şi negase pentru a o sută oară că ar fi văzut vreunul dintre ele omorât. Pictase cu ajutorul cuvintelor câmpurile de grâne şi încercase să explice cam cum arăta răsăritul soarelui scânteind peste bărbaţi şi femei şi clădiri şi câmpuri, prin aerul ce devenea încetul cu

începutul albastru şi ceţos în depărtare. Explicase pentru a doua suta oară că nu, nu semăna deloc cu efectul răsăritului de soare din încăperile de vizionare exterioară de pe Gammer (pe care, oricum, puţină lume se mai obosea să le viziteze).

Şi acum, că se terminase, parcă îşi dorea să mai fie oprit pe coridoare şi să fie întrebat diferite amănunte. Nu-i mai displăcea celebritatea. Stătea şi derula microfilmul la care obosise să se tot uite şi încerca să nu se arate plictisit în faţa Doamnei.

— Ce-i cu dumneata, Doamnă a mea? a întrebat el într-un târziu. Nu ai zâmbit deloc astăzi.

Mama lui şi-a ridicat privirea, gânditoare.

— Sufăr când văd neînţelegere între Cel Mare şi Cel Mic.

— Ei, şi dumneata…

Chawker cel Mic s-a ridicat nervos de pe scaun şi s-a dus la gura de ventilaţie. Era zi cu iasomie, şi mirosul îi plăcea. Ca întotdeauna, s-a întrebat în mod automat cum ar fi putut să-l îmbunătăţească. Era foarte slab, desigur; oricine ştia că mirosurile puternice de flori scădeau sensibilitatea limbii.

— Nu mi se pare deloc greşit, Doamnă a mea, a spus el pe un ton voit calm, faptul că m-am înscris şi eu la concurs. Este dreptul oricărui gammerian care a împlinit douăzeci şi unu de ani…

— Dar nu-i de bun gust să concurezi cu fratele tău!

— Bun gust! De ce nu? Concurez cu oricine. La fel şi el. Problema confruntării dintre noi constituie un detaliu minor. De ce nu ţi-ai spus că el concurează cu mine?

— E cu trei ani mai mare decât tine, Fiul meu Cel Mic.

— Şi probabil că va câştiga, Doamnă a mea. El are la dispoziţie calculatorul. V-a rugat cumva Cel Mare să mă convingeţi să renunţ?

— Nu, nu a făcut asta! Nu gândi aşa ceva despre fratele tău…

Doamna vorbea cu convingere, dar îşi ferea ochii de ai lui.

— Deci, după cum îmi dau seama, a reluat Chawker cel Mic, iubitul meu frate s-a gudurat pe lângă dumneata şi dumneata ai învăţat să dai glas gândurilor lui, fără să fie nevoie să o mai facă şi el. Şi toate astea din cauză că m-am calificat în turul preliminar, în pofida tuturor aşteptărilor lui.

— Oricine se poate califica, s-a auzit dinspre uşă vocea lui Chawker cel Mare.

Chawker cel Mic s-a răsucit pe călcâie.

— Chiar aşa? Atunci de ce te-a supărat asta? Şi de ce o sută de oameni nu au reuşit să se califice?

— Ce hotărăsc nişte nepricepuţi cu gustul slab contează prea puţin! Aşteaptă să ajungem în faţa juriului…

— De vreme ce te-ai calificat şi tu, Cel Mare, nu mai e nevoie să-mi spui cât de nesemnificativi sunt nişte nepricepuţi cu gustul slab!

— Fiu al meu, încetează! a intervenit Doamna, pe un ton destul de tăios. Poate că ar fi cazul să ne aducem aminte că este un lucru foarte neobişnuit să se califice atât Cel Mare, cât şi cel Mic aparţinând aceleiaşi unităţi.

Din respect faţă de Doamnă, cei doi fraţi s-au ferit să mai rupă tăcerea, dar privirile lor furioase spuneau totul.

6

Pe măsură ce zilele treceau, Chawker cel Mic era tot mai absorbit de pregătirea eşantionului final de Bază aromată, despre care papilele sale gustative şi zona sa olfactivă îi spuneau că nu se putea compara cu niciunul dintre cele ce poposiseră vreodată pe limbile gammerienilor.

A vizitat personal cuvele de Bază, unde delicios de dulcile ciuperci îşi trăgeau seva din dejecţiile urât mirositoare şi se multiplicau cu o viteză ieşită din comun – în condiţii ideale menţinute cu grijă – în douăzeci şi patru de tulpini principale, fiecare dintre ele cu soiurile ei.

(În general, Maestrul Degustător, dacă gusta Baza nearomată – ciuperca nealterată, cum se spunea –, putea să-i identifice sursa, mergând până la secţia şi coridorul respectiv. Nu numai o dată, Marele Bătrân Tomasz afirmase în public că el putea indica însăşi cuva şi, uneori, până şi zona cuvei, deşi nimeni nu-l pusese până atunci la încercare.)

Chawker cel Mic nu pretindea că ar avea enorma experienţă a lui Tomasz; cu toate acestea, şi-a pus la contribuţie buzele şi limba,

plescăind şi ciugulind, până când s-a hotărât în privinţa tulpinii şi soiului pe care le dorea, cele care mergeau cel mai bine cu ingredientele pe care le amesteca în minte. Un bun Degustător, spunea Marele Bătrân Tomasz, era capabil să combine mental ingredientele şi să guste amestecul doar în imaginaţie. În cazul lui Tomasz, astea puteau fi, după ştiinţa tuturor, simple vorbe, dar Chawker cel Mic le luase în serios şi era sigur că avea să reuşească.

Pentru a face o treabă serioasă, închiriase un spaţiu la bucătării (altă cheltuială pentru sărmanul Cel Bătrân, deşi el personal se descurca cu o sumă mai mică decât cea cerută de Cel Mare). Totuşi, Chawker cel Mic nu s-a arătat nemulţumit căci, deoarece sărea peste etapa cu calculatorul, nu avea nevoie de prea multe. Maşinile de tocat, mixerele, cuptoarele, strecurătorile şi restul ustensilelor de bucătărie ocupau puţin spaţiu. Dar, mai ales, îl bucura faptul că avea la dispoziţie o hotă excelentă pentru mascarea şi evacuarea mirosurilor. (Toată lumea cunoştea poveştile de groază cu Degustătorii care fuseseră daţi de gol de o singură adulmecare a unui miros şi apoi descoperiseră că amestecul lor special ajunsese pe buzele tuturor, înainte de a fi fost prezentat juriului. Să furi produsul altuia nu era deloc de bun gust, cum ar fi zis Doamna, dar asemenea incidente se întâlneau destul de des şi nu exista un mijloc legal de a te apăra de spioni.)

Semnalul luminos a pâlpâit după un cod binecunoscut. Era Chawker cel Bătrân. Chawker cel Mic a simţit cum îl zguduie acelaşi fior de vinovăţie ca în urmă cu mulţi ani, când, copil fiind, şterpelise nişte probe de Bază păstrate pentru musafiri.

— Un moment, Bătrân al meu! a strigat el.

Şi, în mare grabă, a dat drumul hotei la puterea maximă, a încuiat dulapul, a măturat cu mâna ingredientele de pe masă, apoi a ieşit din încăpere, închizând repede uşa în urma lui.

— Iartă-mă, Bătrân al meu, s-a scuzat mezinul, încercând să pară degajat, dar titlul de Degustător e mai presus de toate…

— Înţeleg, a mormăit Cel Bătrân cu răceală, cu toate că nările lui adulmecaseră în jur, preţ de o clipă, ca şi cum şi-ar fi dorit să prindă izul fugitiv. În ultimul timp, însă, ai dat foarte rar pe-acasă, de uneori îmi vine să cred că ai pornit din nou în vreo aventură nebunească prin

spaţiu. M-am văzut nevoit să vin aici ca să stau de vorbă cu tine…

— Nu m-ai deranjat deloc, Bătrân al meu! Să mergem în sala de odihnă.

Sala de odihnă se afla aproape şi, din fericire, era goală. Cel Bătrân a privit de jur-împrejur, părând mulţumit de faptul că nu-i deranja nimeni, ceea ce l-a făcut pe Cel Mic să ofteze neauzit. Ştia că îl aştepta o morală straşnică.

— Cel Mic, a vorbit Bătrânul într-un târziu, îmi eşti fiu şi îmi voi face datoria faţă de tine. Cu toate acestea, nu sunt dator numai să-ţi plătesc cheltuielile şi să am grijă să porneşti cu dreptul în viaţă. Sunt obligat să-ţi fac şi reproşuri, atunci când vine vremea lor. Cine vrea Bază din cea bună nu trebuie să se oprească doar la gunoaie împuţite, cum zice proverbul.

Chawker şi-a lăsat ochii în jos. Împreună cu fratele său, se număra printre acei treizeci de tineri care se calificaseră în faza finală a concursului ce urma să aibă loc cel mai târziu într-o săptămână, şi circula zvonul că Chawker cel Mic obţinuse un rezultat mai bun decât Chawker cel Mare.

— Bătrâne al meu, l-a întrerupt el, oare o să-mi ceri să mă străduiesc mai puţin, de dragul fratelui meu?

Tatăl lui a clipit scurt, a nedumerire, şi Chawker cel Mic şi-a închis repede gura. În mod clar, o luase într-o direcţie greşită.

— Nu îţi cer să faci mai puţin decât eşti în stare, ci mai mult! a bombănit Bătrânul. Gândeşte-te numai la ruşinea pe care ne-ai adus-o săptămâna trecută, când te-ai purtat ca un neghiob în faţa lui Stens cea Mare.

Pe moment, lui Chawker cel Mic îi veni greu să-şi amintească despre ce era vorba. Nu se întâmplase absolut nimic cu Stens cea Mare – o tânără prostuţă care, atunci când îi ieşea în cale, provocându-i la o discuţie, reuşea să-l plictisească de moarte.

— Stens cea Mare? Ruşine? Cum aşa?

— Să nu-mi spui că nu-ţi aduci aminte toate prostiile pe care i le-ai îndrugat. Stens cea Mare a repetat totul Celui Bătrân şi Doamnei sale, care sunt buni prieteni ai familiei noastre, şi acum se vorbeşte despre asta în tot Sectorul. Ce te-a apucat să critici obiceiurile de pe

Gammer?

— Dar nu am făcut aşa ceva! Ea m-a întrebat despre Marele Tur, şi eu i-am spus acelaşi lucru pe care îl repetasem şi celorlalţi…

— Nu ai afirmat tu că femeilor ar trebui să li se dea voie să meargă şi ele în Marele Tur?

— Aha!

— Da, aha!

— Dar, Bătrâne al meu, singurele mele cuvinte au fost că dacă o să facă şi ea Marele Tur n-o să mai fie nevoie să pună atâtea întrebări, şi când s-a arătat şocată de o asemenea sugestie, i-am spus că, după părerea mea, cu cât gammerienii vor vedea mai mult din Lumile Celelalte, cu atât va fi mai bine pentru noi toţi. Eu zic că alcătuim o societate prea închisă şi, Bătrâne al meu, nu sunt primul care afirmă asta.

— Da, am auzit că există unii radicali care susţin asemenea prostii, dar nu în Sectorul nostru şi, cu siguranţă, nu în familia noastră. Avem o vechime mult mai mare decât Celelalte Lumi, suntem o societate mai stabilă şi mai cuviincioasă şi, în plus, nu avem problemele lor. Există oare criminali printre oamenii noştri? Există oare corupţie?

— Dar, Bătrâne al meu, toate aceste avantaje sunt plătite cu preţul imobilităţii şi al unei morţi-vii. Cu toţii suntem atât de constrânşi, atât de îngrădiţi…

— Ce pot să ne înveţe Celelalte Lumi? Nu te-ai bucurat că te întorci acasă, în Sectoarele închise şi confortabile din Gammer, cu coridoarele lor scăldate în lumina aurie a propriei noastre energii?

— Da… ai dreptate, numai că, vezi tu, există atâtea lucruri pe Lumile Celelalte cu care aş fi vrut tare mult să mă obişnuiesc…

— Şi cam care ar fi acelea, nebunul meu Fiu cel Mic?

Chawker cel Mic şi-a înghiţit cuvintele. Apoi, după o pauză, a murmurat:

— Ce rost are să fac simple afirmaţii? Când voi putea demonstra că o anumită cale de pe una dintre Lumile Celelalte e mai bună decât cea de pe Gammer, voi veni şi cu dovada. Până atunci, e zadarnic să înşirăm vorbe goale…

— Ai trăncănit deja prostește, fără cap și coadă, Fiul meu cel Mic, de putem zice că aventura ți-a făcut al naibii de rău… Dacă ți-a mai rămas cumva puțin respect față de mine, după Marele Tur al tău, pe care Doamna ți l-a obținut cu tot soiul de cuvinte dulci, împotriva voinței mele, Gammer știe cum, sau dacă pui la socoteală faptul că încă nu-ți refuz nimic din ceea ce creditul meu îți poate oferi, o să-ți ții gura închisă de-acum încolo. Să nu crezi că mă va împiedica oarecine de a te trimite de la casa mea, dacă ne faci de rușine. Atunci vei putea să-ți continui Marele Tur, cât o ține Orbita – și să nu-mi mai fi fiu!

— Precum ți-e voia, Bătrâne al meu! a rostit Chawker cel Mic cu voce înceată. Pe viitor, de nu voi avea dovezi, nu voi mai scoate o vorbă.

— Și cum n-o să ai niciodată dovezi, a adăugat Cel Bătrân înverșunat, o să fiu mulțumit dacă o să-ți ții cuvântul.

7

Finalele anuale reprezentau cel mai mare prilej de sărbătoare, cel mai important eveniment social, cea mai mare efervescență, din toate punctele de vedere, de pe tot parcursul anului. Toate cele treizeci de feluri de Bază rafinat aromatizate fuseseră preparate. Fiecare dintre cei treizeci de arbitri urma să guste fiecare fel, la intervale îndeajuns de lungi pentru a-i lăsa timp limbii să-și revină. Fenomenala festivitate avea să dureze toată ziua.

Și totuși, din respect față de cinste, gammerienii erau nevoiți să recunoască faptul că nu toți cei aproape o sută de câștigători care luaseră premiul cel mare și intraseră în istoria lumii lor inventaseră feluri de mâncare demne de a ocupa un loc în Marea Listă de Bucate. Unele fuseseră uitate, iar altele erau acum considerate mâncăruri obișnuite. Pe de altă parte, cel puțin două dintre mâncărurile favorite ale gammerienilor, combinații servite în permanență în restaurante și preparate sistematic în case în ultimii douăzeci de ani, nu figuraseră printre primele trei ce dobândiseră laurii în anii în care participaseră la concurs. Catifeaua Neagră, a cărei combinație ciudată de ciocolată caldă și flori de vișin o făcuse să devină prăjitura clasică, nici măcar nu ajunsese în finală.

Chawker cel Mic nu avea nicio îndoială în privinţa rezultatului. Era atât de încrezător, încât s-a pomenit că îl păştea teribilul pericol de a se plictisi. A urmărit atent feţele arbitrilor, ori de câte ori aceştia luau un vârf de linguriţă din fiecare fel de mâncare, punându-şi-l apoi pe limbă. „Marii Judecători" îşi controlau cu grijă expresiile întipărite pe chipuri, străduindu-se să le păstreze neutre, ca nişte măşti de plumb, pentru a nu se da de gol în faţa celorlalţi. Niciun arbitru autentic nu-şi putea permite să afişeze vreo expresie de uimire, sau să lase să-i scape un oftat de plăcere – şi cu atât mai puţin un fior de dezgust; se mulţumeau doar să treacă notele în cartelele de calculator pe care le purtau cu ei.

Chawker cel Mic s-a întrebat dacă aveau să reuşească să-şi stăpânească plăcerea atunci când vor gusta din creaţia lui. În ultima săptămână, amestecul său devenise perfect, atingând o culme a splendorii gustului ce nu putea fi depăşită, *nu* putea…

— Îţi numeri voturile? I-a întrebat în şoaptă Chawker cel Mare. Chawker cel Mic a tresărit şi s-a întors rapid. Fratele său era

Îmbrăcat în purpură din cap până în picioare şi strălucea ca un soare.

— Haide, Cel Mare al meu, ştii doar că-ţi doresc succes! a spus el prietenos. Sunt cât se poate de sincer. Vreau să ieşi pe cel mai bun loc…

— Locul doi, dacă tu câştigi, nu-i aşa?

— Ai refuza locul doi, dacă aş câştiga?

— N-ai cum să obţii premiul cel mare! Am făcut o serie de cercetări. Ştiu care este tulpina ta de Bază, îţi ştiu şi ingredientele…

— Şi tot timpul ăsta, cât te-ai jucat de-a detectivul, de preparatele tale te-ai mai ocupat?

— Nu-mi purta mie de grijă! Nu mi-a luat mult să aflu că nu există nicio posibilitate ca, din combinarea ingredientelor tale, să iasă ceva valoros.

— Presupun că treaba asta ai verificat-o cu calculatorul…

— Da, aşa e.

— Atunci stau şi mă întreb cum de am ajuns în finală… Poate că nu cunoşti toate amănuntele despre ingredientele mele. Fii atent, Cel Mare, numărul de combinaţii efective chiar numai între câteva

ingrediente este astronomic, dacă luăm în considerare diferitele proporţii posibile, precum şi posibilele tratări înainte şi după amestecare, şi ordinea amestecării şi…

— Nu am nevoie să-mi ţii prelegeri, Cel Mic!

— Atunci ştii că nu există calculator care să fi fost programat să atingă complexitatea unei limbi experimentate. Pe de altă parte, poţi să adaugi unele ingrediente în cantităţi atât de mici încât să nu fie detectate nici măcar de limbă, şi totuşi asta să-i dea o aromă care să reprezinte o schimbare clară.

— Asemenea trucuri te-au învăţat tipii din Lumile Celelalte, puştiule?

— Ba le-am învăţat singur.

Şi Chawker cel Mic s-a îndepărtat, înainte de a deveni nervos până într-atât încât să înceapă să vorbească prea mult.

8

Nu exista nicio îndoială că anul acesta, la fel ca şi în cei trecuţi, după mărturia cronicilor, Marele Bătrân Tomasz ţinea Comisia de Arbitrii în căuşul limbii, cum zicea proverbul.

Chawker cel Mic şi-a plimbat privirile de la un capăt la celălalt al lungii mese la care luaseră loc toţi arbitrii, în ordinea întâietăţii, avându-l în centrul lor pe Tomasz. Datele fuseseră introduse în calculator; acesta tocmai dăduse rezultatul. Se lăsase o tăcere deplină în sala în care se aflau concurenţii, prietenii şi familiile lor, aşteptând gloria sau, cel puţin, consolarea de a putea gusta din toate preparatele înscrise în concurs.

Restul gammerienilor, probabil fără excepţie, priveau la holo-video. La sfârşit, aveau să se prepare cuptoare întregi din aceste mâncăruri, pentru o săptămână de ospăţ, fiindcă, de cele mai multe ori, opinia generală nu concorda întotdeauna cu cea a arbitrilor, deşi asta nu avea cum să influenţeze împărţirea premiilor.

— Nu îmi amintesc vreo decernare de premii la care să fi pus atât de puţin la îndoială hotărârea calculatorului, sau noi să fi fost întru totul de acord, şi-a început cuvântarea Tomasz.

Cei prezenţi în marea sală au înclinat din cap, şi-au zâmbit unii

altora şi şi-au aruncat priviri de satisfacţie.

„Par sinceri, şi-a zis Chawker cel Mic, ca şi cum ar avea un cuvânt de spus în faţa Marelui Bătrân. Pesemne că eu sunt fericitul ales…”

— Anul acesta, a continuat Tomasz, am avut privilegiul să gust un fel de mâncare mai rafinat, mai ispititor, mai de ambrozie decât tot ce am gustat vreodată, martore fiindu-mi vârsta şi experienţa mea. Acesta este cel mai bun şi, trebuie să mărturisesc, nu-mi pot închipui cum ar putea fi perfecţionat.

Apoi, ridicând mâna în care ţinea Cartelele de Calculator, a declamat:

— Marele Premiu este acordat în unanimitate. Calculatorul a fost folosit doar pentru determinarea ordinii celorlalţi. Câştigătorul este… (pauză de efect, şi apoi anunţul magic, surprinzându-i pe toţi, cu excepţia celui în cauză) … Chawker cel Mic, pentru preparatul său intitulat Scufia de Zăpadă a Muntelui… Tinere, vino aici!

Chawker cel Mic s-a apropiat de Marele Bătrân pentru a primi premiul în bani, strângerile de mâini, ovaţiile, iar ceilalţi concurenţi au fost înştiinţaţi ce număr obţinuseră pe listă. Chawker cel Mare era pe locul cinci.

După o vreme, Marele Bătrân Tomasz l-a abordat pe Chawker cel Mic, luându-i de braţ.

— Ei, Chawker cel Mic, azi e o zi minunată pentru tine şi pentru noi toţi. Nu am exagerat, crede-mă! Felul tău de mâncare a fost cel mai bun pe care am pus vreodată limba… Şi totuşi, curiozitatea şi uimirea mea rămân treze. Ţi-am identificat toate ingredientele, dar n-am descoperit calea prin care combinarea lor a fost în stare să producă ceea ce a produs. Nu ai vrea să-mi împărtăşeşti secretul tău? N-o să mă supăr dacă o să mă refuzi, dar în cazul unei realizări atât de covârşitoare venind din partea cuiva atât de tânăr, a…

— O să vă spun, Mare Bătrân. De fapt, am de gând să vorbesc în faţa tuturor. I-am promis Celui Bătrân al meu că nu voi spune nimic până nu voi avea dovada. Dumneavoastră mi-aţi furnizat-o.

— Cum? a întrebat Tomasz, nedumerit. Ce fel de dovadă?

— De fapt, ideea acestui fel de mâncare mi-a venit pe Lumea Kapper, motiv pentru care l-am denumit Scufia de Zăpadă a Muntelui, în semn de omagiu. Am folosit ingrediente obişnuite, Mare Bătrân, alese toate cu grijă, în afară de unul singur.

Presupun că aţi identificat Zbucnetul-Grădinii…

— Într-adevăr, numai că există o uşoară modificare, cred eu, pe care nu am cercetat-o. Dar ce influenţă a avut Lumea Cealaltă, de care vorbeai, în treburile acestea?

— A avut, Mare Bătrân, pentru că nu era Zbucnetul-Grădinii, în tot cazul, nu produsul chimic. Am folosit un amestec complicat în locul lui, un amestec de a cărui natură nu pot fi sigur întru totul.

Tomasz s-a încruntat, cu o expresie de rău augur:

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu mai poţi face încă o dată acest preparat?

— *Ba da,* îl mai pot face, fiţi sigur de asta, Mare Bătrân! Ingredientul la care mă refer este usturoiul.

— Ăsta nu-i decât termenul vulgar pentru Zbucnetul-Muntelui! s-a răţoit la el Tomasz.

— *Nu* Zbucnetul-Muntelui! Acesta este un simplu amestec chimic. Eu vorbesc de bulbul unei plante.

Marele Bătrân Tomasz a holbat ochii mari şi a căscat gura de uimire.

— Niciun amestec nu poate înlocui complexitatea unui produs natural, viu, Mare Bătrân! a continuat Cel Mic, plin de entuziasm. Pe Kapper am selecţionat o varietate deosebit de delicată pe care o folosesc la Baza lor. Cei de acolo, însă, o utilizează incorect, fără a-i aprecia în niciun fel potenţialitatea. Mi-am dat seama imediat că un gammerian poate s-o facă infinit mai bine, aşa încât am adus cu mine un număr de bulbi şi i-am folosit cât se poate de avantajos. Aţi afirmat că a fost cel mai bun fel de mâncare din Bază pe care l-aţi pus vreodată pe limbă, şi dacă există cumva altă dovadă mai puternică decât asta în ceea ce priveşte nevoia de deschidere a societăţii noastre, atunci…

Dar cuvintele i s-au stins pe buze, şi Chawker cel Mic şi-a întrerupt tirada, privindu-l alarmat pe Tomasz. Acesta se retrăgea cu iuţeală din faţa lui şi bolborosea incoerent:

— A crescut… din mizerie… din praf… am mâncat…

Marele Bătrân se lăudase adesea că avea un stomac atât de zdravăn încât nu vomase niciodată, nici măcar în copilărie. Totodată – acesta era un fapt cert – *nimeni* nu vomase vreodată în marea Sală de Decizii…

Venise însă vremea ca Marele Bătrân să stabilească un precedent în ambele cazuri.

9

Chawker cel Mic nu îşi recăpătase calmul. Era şi greu să redevină calm, într-o asemenea situaţie. Dacă Chawker cel Bătrân îl condamnase la exil, atunci urma să-i facă pe voie. Nu avea să se mai întoarcă niciodată pe Gammer.

Cel Bătrân nu venise să-l vadă la plecare. Nici Cel Mare, bineînţeles. Nu conta; oricum, Chawker cel Mic îşi jurase în sinea lui că se va descurca şi fără ajutorul lor, chiar de-ar fi fost nevoie să se angajeze bucătar pe Kapper.

Doamna *era* însă acolo – singura persoană de pe tot terenul de decolare care venise să-l vadă plecând; singura care îndrăznise să-l accepte în postura de nimeni, în care ajunsese. Tremura şi arăta jalnic, iar pe Chawker cel Mic l-a apucat dorinţa disperată de a se justifica:

— Doamnă a mea, a exclamat el, într-o izbucnire de auto-compătimire, *nu e cinstit! A* fost cel mai bun fel de mâncare preparat vreodată pe Gammer. Marele Bătrân în persoană a spus asta, el, cu propria lui gură. *Cel mai bun!* Dacă avea bulb răzuit în compoziţie, asta nu înseamnă că mâncarea era rea; înseamnă că bulbul era bun. *Nu pricepi?… Nu î*nţelegi că asta ne demonstrează faptul că trebuie să devenim o societate deschisă, că trebuie să învăţăm de la alţii, dar şi să-i învăţăm pe alţii, dacă nu vrem să ne stingem?

Platforma s-a clătinat, fiind pe cale de a porni în sus, spre navă. Doamna îl privea cu tristeţe, ca şi cum ar fi ştiut că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Chawker cel Mic a început să se înalţe, stând aplecat peste balustradă.

— *Ce rău* am făcut, Doamnă a mea? a mai strigat el.

Şi ea i-a răspuns cu voce înceată, încărcată de durere:

— Nu înţelegi, Cel Mic al meu, că ceea ce ai făcut nu a fost de…

Zăngănitul sasului a acoperit ultimele ei două cuvinte, şi

Chawker cel Mic a intrat în navă, lăsând pe vecie în urma lui imaginea Gammerului.